

Το προσωπείο ενός σπιτιού

«Πρόσοψη» του Κώστα Μαννούρη σε σκηνοθεσία Μάριου Μεττή

Της Νόνας Μολέσκη

Βρισκόμαστε στη Νέα Σκηνή του ΘΟΚ, στην πρώτη παράσταση της παραγωγής του Κώστα Μαννούρη με τίτλο «Πρόσοψη» και το ειρωνικό λογοπαίγνιο αρχίζει από την πρώτη ματιά στο σκηνικό της Λυδίας Μανδρίδου.

Στο μικρό σπίτι, στημένο στο κέντρο της σκηνής, λείπει ακριβώς η... πρόσοψη. Συντονίζουμε τη σκέψη μας με την οργανωτική ιδέα του σκηνοθέτη Μάριου Μεττή και αντιλαμβανόμαστε ότι το μικρό σε σχέση με το εμβადόν της

σκηνής μέγεθος του «σπιτιού» σημαίνει επικέντρωση στη ζωή εντός, σε μια οικογενειακή κυψέλη.

Ο περιορισμένος χώρος της κουζίνας (=εστίας) και το μικρό τραπέζι σημαίνει οικειότητα και στρίμωγμα και, μάλλον, σύγκρουση. Η αφαίρεση των δύο τοίχων σε συνδυασμό με τον τίτλο του έργου «Πρόσοψη» δημιουργεί αναμονή

Τι είναι η πρόσοψη για ένα οικογενειακό σπίτι; Είναι το πώς θέλει να φαίνεται προς τα έξω, είναι το προσωπείο του.

αποκαλύψεων, ξεσκεπασμάτων, ξεγυμνωμάτων. Τι είναι η πρόσοψη για ένα οικογενειακό σπίτι; Είναι το πώς θέλει να φαίνεται προς τα έξω, είναι το προσωπείο του. Να πέσουν οι μάσκες, λοιπόν! Και η παράσταση αρχίζει.

Κι ο σκηνοθέτης μαζί με τον μουσικοσυνθέτη της παράστασης Κωνσταντίνο Λεμέσιο αμέσως αναλαμβάνουν να μας προδιαθέσουν ότι δεν πρόκειται για επώδυνη αφαίρεση μασκών, δεν πρόκειται για ανελέητη σάτιρα, και ως τέτοια προδιάθεση λειτουργεί η αυτοπαρουσίαση των προσώπων του έργου. «Πώς οι μονάδες να γίνονται ζυγοί;» προσθέτει ο Μεττής στίχους τραγουδιού στο κείμενο του Μαννούρη υπογραμμίζοντας το κύριο θέμα της παράστασης. Αλλά εμείς γνωρίζουμε τον Κώστα Μαννούρη ως συγγραφέα αυτοαποκαλυπτικό κι ίσως γι' αυτό σπλαχνικό προς τους γύρω του.

Το μεταφορικό παιχνίδι, που άρχισε με την ειρωνική διάσταση μεταξύ του τίτλου και του σκηνικού, συνεχίζεται, στο κείμενο πια, καθώς στην οικογενειακή εστία εισβάλλει ένας πλανόδιος πωλητής/ ζωγράφος που της πουλάει... την πρόσοψη του σπιτιού της, ζωγραφισμένη

από τον ίδιο. Ο ευγενικός εισβολέας γίνεται άθελά του καταλύτης συγκρούσεων και αποκαλύψεων μεταξύ των τριών γενεών γυναικών της οικογένειας.

Η υπόθεση θυμίζει την σε συνεχείες αφήγηση του Κώστα Μαννούρη «Μπουκιά και συχώριο» από το ΦιλγOOD. Εκείνα τα πεζά του σίριαλ μπορούν να «κοπούν» σε πολλά θεατρικά, παρότι ο Μαννούρης δεν έχει ανάγκη, θα γράψει πολλά καινούργια, είμαι σίγουρη. Θεωρώ ότι ο Μάριος Μεττής έχει θαυμαστή αίσθηση υφολογικού μέτρου και σκηνικού ρυθμού, εξ ου και είναι ο κατάλληλος να ρυθμίζει τη χαρακτηριστική για τον Μαννούρη αδιάκοπη ροή λόγου. Σκηνοθετεί τη βασική του «παίχτρια» και την ατμομηχανή της παράστασης, την Έρικα Μπεγέτη, λαμπρή στον ρόλο της Σοφίας, έτσι ώστε ο λόγος της να συνοδεύεται από τη δουλεμένη με πολύ χιούμορ συνεχή κίνηση και οι αναλαμπές ελπίδας να εναλλάσσονται με κρίσεις απελπισίας. Εντάσσει κωμικές εκρήξεις, όπως η έκρηξη κονφετί, όπως η αποκάλυψη της αποθήκης αγορασμένων από το Jumbo ονείρων της

γιαγιάς Βηθλεέμ, όπως οι εμφανίσεις του Angelo, κ.ά., για να κρατά το κοινό σε κατάσταση ευθυμίας.

Ο Σάββας Μενόικου, που επιβεβαιώνει τις προσδοκίες από τις παλαιότερές του εμφανίσεις, κρατάει διακριτικό, αλλά κωμικό ίσο στις γύρω του εξάρσεις. Η Μαρίλια Γιαλλουρίδου πληροί τις απαιτήσεις του ρόλου της Άννας και ανοίγεται ωραία στο φινάλε. Πιστεύω πως η Όλγα Ποταμίτου αισθάνεται μια ανακούφιση στο φινάλε και γίνεται ο γνωστός στο κοινό εαυτός της, καθώς στον ρόλο της Βηθλεέμ έχει να καλύψει αρκετή απόσταση μεταξύ της στέρας υποκριτικής περσόνας της και του βιογραφικού περιγράμματός της Αθηναίας μικροαστής κυρίας.

Ωραίο στοιχείο του κειμένου και της παράστασης είναι η υπερκάλυψη ενός οικογενειακού μυστικού από το άλλο, όταν η ήδη στερεότυπη δραματική αυτοαποκάλυψη της Άννας ως λεσβίας υπερκαλύπτεται από την ομολογία παλιάς ερωτικής περιπέτειας της γιαγιάς, χάρις στην οποία το ιταλικό DNA μήκτε στην οικογένεια. Κι έδωσε λύση για το πανηγυρικό φινάλε της παράστασης.